

AKATALPA

Ağustos 2018 - Sayı 224

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Recep YILMAZ

MANOLYA HANIM'IN BEYAZ BROŞU

manolya hanım bembeyaz broşu yine takınmışsınız
yeşil parıltınızda havalısınız, rahatına düşkün, şenlikli
satılamayacak katlar gibi her devir bina, zina, kahkaha
çekmiş tulumları operatör kaslarını sökmeyi sürdürür
toprak ve taş denilen çok eski ayrılmaz iki kardeşin
siz onun umurunda değilsiniz, toprak ve taş da sizin

manolya hanım memnun musunuz broşunuzdan

manolya hanım soğan ve patates pahalı pazarda
öpüp geçiyormuş önüne geleni dik kafalı amcan
keyfi demokrasi seksidir, hem de kılıfı inanç ritüeli
dolar euro antin kuntin bina zina hançer kel kör borsa
asgari ücret emekli maaşı kuruş hesabı ay başı, aylakçı
sahi, hangi günahı işledi günahsızlar da bu sel bu ateş

manolya hanım sahiden yeşile yakışıyor beyaz broş

manolya hanım günde kaç kelle salınıp geçiyor sahi
yiyen içen, sayı olmaktan öte bakan gören duyan
erik değil iğne yaprakları reçine kokulu çam değil
sırıtkan bir damadın olsa kim bilir ne değerler biçerdin
korkaklara güler, donumdan aşağısı neresi mi derdin
inan bu yoksullara bakıp ver mehteri hadi yallah tekbir

manolya hanım bugün broşunuzu unutmuşsunuz

temmuz 18

Necati ALBAYRAK

SULARA KANDIM

ilmekler verdim
söküğümünden geceye
kalbimle kaldım

kuru bir yaprak
ıslak örttü ruhumu
sulara kandım

dedim rüzgârım
ol da işlensin yıldız
taşlara sustun

Mehmet Mümtaz TUZCU

HAVAMIZ BANYOSU

Damak delicileri Gamalı Haç'ın
18 milyon aç'ın ölüm kahvaltısıyla
Eğleniyor mu hâlâ sahilinde burgacın
Çın çın yankılanıyor, duyuluyor gültüşler
To see or not to see
To see...but all the sea
That's the kuesçin !

Kâzım ŞAHİN

GEÇEN YAZ

eskiyen yüzümdü ilkyaz gecesinde
mutsuzluk geçiyordu aynada
içimizi oyup duran sessizlikte
dokununca ellerimle anladım
eskidi ellerim

geceyle öpüşmüştüm
alışmak için yeni bir mevsime
gelinen yer mutsuzluktu
yere bassam göğe baksam
acı içim

eskiyen yüzümdü
geçen yazdı
eğilip baktım derinine toprağın
sektim suyundan yağın yağmurun
öptüm aklıma gelen ilk sözcüğü

öpüştüm sıkılğan bir ırmakla
geçen yazdı
ulaşmak istediğim yer boşluk
baktığım gök şehla
kime sarılsam

Yeşim Ağaoğlu, Ahmet Akarsu, Necati Albayrak, Hüseyin Alemdar, Özer Alptekin, Serap Aslı Araklı, Leyla Çağlı, Gülhan Tuba Çelik, Ramis Dara, Erdiç Dinçer, Oresay Özgür Doğan, Osman Serhat Erkekli, Mehmet Girgin, Gülay Gök, Nihan Işiker, Barbaros İrdelmen, Aytekin Karaçoban, Muammer Karadaş, Levent Karataş, Ömür Karakaya, Ozan Koç, Nevzat Konşer, Fahrettin Koyuncu, Mehmet Okumuş, Selma Özeşer, Ozan Öztepe, Hüseyin Peker, Muharrem Sönmez, Kâzım Şahin, Ümit Şener Ta, Ramazan Teknikel, Hakan Unutmaz, Mehmet Mümtaz Tuzcu, Yeprem Türk, Tuğay Yazıcı, Recep Yılmaz.

GÜNLÜK

OSMAN SERHAT ERKEKLİ

- 545
İlkokulda öğrendiğimiz kimi bilgiler bana bu yaşımda şaşırtıcı gelmeye başladı. Dünyanın kendi ekseninde ve güneş çevresinde dönmesi... Ben aslında radyoyu, televizyonu, telefonu anlamış değilim. Kaldı ki bilgisayarı...
- 546
Dertler öğretmen, diyor kardeşim Özgür Erkekli ve bir başka sözü: Kirli kalabalıktan temiz yalnızlık yeğdir.
- 547
Zenginler biraz daha mutena semtlerde ama netice olarak fakirler ile aynı şehirde.
- 548
Sevil Avşar diyor: Her insanın olgunlaşması için bir ölüm ânına şahit olması lazım.
- 549
Haydar Ergülen'in çok yerde görünmesini çok kişi tenkit ediyor ama o sayede bizlerin tanınmama handikapını, yeni çağın sanatçı istememe handikapını aşmış görünüyor Ergülen.
- 550
Akatalpa'nın, kardeşi ile birlikte eli ayağı Ersin Erdem ile arada sırada konuşuyoruz. Bu aralar sağlık meselesi var.
- 551
Barbaros İrdelmen'in Aynen Abi! İyi Geceler adlı üçüncü kitabı çıktı. Sanat ağırlıklı şiirlerin yanında okurlar İrdelmen'in şiirlerini Orhan Veli'nin bazı şiirleri gibi eğlenceli buluyor.
- 552
Edebiyat tenkitlerinde marksistler de postmodernistler de yanılıyor... Milletın sesi mühim. Yunus'un hiçbir ideolojiye ihtiyacı yok. Bu konularda kendimi Ahmet Yıldız'a yakın buluyorum. O'nun kemalizmin öldürdüğü şair Fazıl Hüsni yazısı orjinaldi ve bir gerçeği ilk kez söylüyor idi.
- 553
Ramazanda seçilmeyen pideler evde kalan kızlar gibi
- 554
Zafer Acar çevresindeki gençler Olağan Şiir adlı bir dergi çıkarıyorlar. Bugün postadan geldi.
- 555
Keyif de keyifsizlik de bulaşıcı
- 556
Sevil Avşar diyor: Hayat herkes için bir yerde yarım kalıyor. Bir başka sözü: Gözyaşımı Tanrı koydu içime
- 557
Evde bir böcek gördüm ve "yaşa" diye seslendim. Ona. Kendimi Tanrı gibi hissettim.
- 558
Kitaplarım okunmuş okunmamış umurumda değil. Okurların nemalanması kendi menfaatlerine. Öldükten sonra da mezarda kemiklerim çiçek açacak değil.

- 559
Yeşrem Türk birkaç gün içinde üç kitap neşr etti. Şiir kitabından başka olarak Bayrak Risalesi ve hususiyet ile Kırk Yaş Kitabı klasik olma şansını yaşıyor. Derinlikli bir üslup ve buluşlar...
- 560
Hüseyin Peker'den, O'ndan genç olmakla lütf vermek istemiyor, bahs etmiyorum. Şerif Tezgörenler'in üç kitabını gönderdi bana. Şairin orijinal buluşları var, kendiliğinden yakalanmış. Mesela: Utanıyor ay ve yıldız gecede. Şiirlerini yeterince elese çok iyi kitaplar çıkarılmış olacak.
- 561
Şimdi her şeyim kağıt sonra kemik... Bunlar dışında bir mana yakalamak lazım. Yerlere ve Göklere Dair'in edebiyatın üstünde bir dil olduğundan söz etti geçen İsmet Tokgöz ile ortak dostumuz Necat Aşkın Bey. Yalnızca yayın olgusunun üstüne değil edebiyatın da üstüne çıkmak lazım.
- 562
Sanal ortamın sahiciliği bu kadar; kan akmayan yerde hayat mı olur, diyor Şeref Bilsel bir telefon mesajında
- 563
En çok göz inanıyor. Göz gördüğüne inanır derler galiba. Sinema denilen görsel yanılısına nasıl da inandırıyor ve kandırıyordu... İnandırmak ve kandırmak bazen aynı kapıya çıkar.
- 564
Kuşlar aynı göğü paylaşıyor hatta aynı ağaçları...
- 565
Karga yavruları beslenmek istedikleri zaman annelerini isimleri ile mi çağırıyorlar? Kuş sesleri de ayırt edici bir unsur olmalı... Biz ayırt edici unsura dil adını vermişiz insanlar olarak. Varlık olmak Tanrı nazarında aynı kapıya çıkıyor. Bir yokluk zarını atıyor Tanrı bir varlık zarını. Varlık zarının çeşitli yüzlerinde kuşlar, karıncalar, insanlar gibi türler var...
- 566
Ozan Öztepe geldi... Yemek yedik. Diyor ki: Şiir bence nesnelere, hayvanlara, tabiata, mesela bir şehre, ölmüş bir kişiye, geçmiş anılar özelinde yaşanmışlıklara yeniden yaşama ve dile gelme imkanı veriyor; onların günümüze tanık düşmesini sağlıyor.

28 Haziran 2018

Şair

İZZET YASARI

kaybettik.

İstanbul, 24.05.1951 - İstanbul,13.07.2018.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

BUDA DURUŞU

Her nehir Buda tapınağı gibidir; her birinin üstünde mutlaka bir taş köprü vardır. Köprünün biri üzerinde durmuşsan, düşüncelere mi yoksa nehrin sularına mı dalmışsan, Buda sanırsın kendini; şöyle sorular bile sorarsın: “Balıkçı motorunun pervanesi her geçişinde üzerinden korkusu içinde yosun köksüz yaşamı mı görür?”

Denize kavuşurken genişlemek, kenti ikiye bölmek asıl işiymiş gibidir; ille de bir kentten geçer nehrin yolu.

Araç geçişine kapatılmış taş köprüsü Bordeaux'nun. Yüzyılların kemirdiği, kış uykusuna her yattığında üzerine sis yorganını çekerken yıprattığı taşları tamir edilecekmiş. Buda duruşumu giyinmek için iyi fırsat!

İzi silinmiş limanda yalnız şarap değil, silah ve köle ticareti de yapılırdı; unutmuş bu nehir. Şenlikler sırasında havai fişeklerle bezenen suları balık gömleğidir şimdi uludenizde; onları bile unutmuştur çoktan. Kıyısında zaman taşlamaya gelen şu işsiz göçmenleri de çabucak unutacak.

Ekmek ve özgürlük uğruna onca denizi, dağı, ovayı aş, sonra gel burada ekmeksiz, tuhaf bir özgürlük içinde zaman taşla, taşlar suya düşmese de. Düşse ne olacak ki, bu nehir belleksiz nasıl olsa!

Korkuluğun boyası üstünde bir kum tanesinin kendinde büyük kaya görmesine bağlıyorum düşüncemin halatını; işaret parmağımın bir vuruşuyla, nehrin unutkanlığına gönderiyorum. Suları ayrıntının ayrıntısı bu taneyi yuvarlar, götürür balçığı içinde boğana kadar ve unuttur. Beni de unuttur elbette, düşüncemi de, Buda duruşumu da bu nehir.

Yakında bir yerlerde yol yapımı olmalı; katran kokusu suyun akışına, uygarlık denen dönmedolaba baş dönmeme eklendiği sıra bir ayyaş geçiyor yanımdan. Köprü üzerinde Buda gibi duruşuma şaşırıyor. Yirmi dört saatte kaç litre içtiğini sorsam bilemeyeceği kesin; şarap değil, bu nehrin belleğini içmiş sanki.

İnişe geçen bir uçağın hızla geçen gölgesi, bakışımı suyun yüzünden alıyor, iki yeşil göze yapıştırıyor; uzaklara dalmış, kimbilir neyin hesabını yapan, bulanık ve belleksiz bu nehir gibi iki göze. Çalkalanıyor iç

denizim. Dev dalgalar yuvarlıyorum kıyılarına. Dalgalanmanın yaşı yok, diyorum bir suçluluğu gizlemek için. Kuş yavrularından biri oluyorum birden

kanatları daha tüylenmemiş, yuvasından alınıp boşluğa bırakılmış.

O boşlukta bir caz ezgisi alevleniyor, sonra izmarit gibi düşüyor cızırtıyla benden önce bu belleksiz nehre. Nerede arayacağım şimdi yalanını, yanlısını zayıflıklarımı, uçurumlarımı, eksik notasını, bozuk sesini, düşük ayarımı, kirli tartısını bu ezginin?

Buda duruşumu soyunup fırlatıyorum sulara; çevrintilerinde yitip gidiyor bu belleksiz nehrin.

MEMLEKETİMDEN İSYAN MANZARALARI - LIV

KIZILIRMAK KIYILARI

bin üç yüz elli beş kilometre
Kızılırmak kıyıları
ortasından ikiye yarar
Çorum'u
Kayseri'yi
Sivas'ı

gizli bir din gibi
yayılır Bafra'da
bin kola savrulur
gövdesine yüklediği
canlardır karartan
döküldüğü denizi

bahar patlayınca
göverir suyu
çeker kollarına
yükü bulutu
yaşlı
kavağı

bin üç yüz elli beş kilometre
Kızılırmak kıyıları
boz bulanık kızıla
çalan suyu
köpüğündeki karacümle
örter çıplak şafağı

coşkunluğunda solan
nice canlardan
geriye kalan
değil gam
değil yas
değil bir mezar taşı

GÜNKURUSU

Ardıç karam, tan yerimin sahibi,
Akşamı beklerim avcumda tırnak izleri.
Bir ay doğsun isterim güpegündüz
Ve hiç değmeden guruba güneşimiz;
İster kuzeyden, ister güneyden
Batsın erılmaz vuslatın kaçtığı yönden.
Şimdi mor mehtapta günkurusu son aydınlık.
Bırak loş yansın ışıklar bu akşamlık.
Görmesinler beni sokak lambalarını çalarken,
İpe dizerim kimseler anlamasa da değerinden.
Ki sen daha açmadan dut karası gözlerini sabaha
Bir kolye kolye olsun hepsi esmer gerdanına.

GENÇ GEZİNTİ

Hüseyin PEKER

Her şiirde yolculuk izi vardır. Ya kelimelerin koşusunda, ya da içeride gezinen anlam buharlaşmasında, görüntü avcılığında; bu yol haritası önüne çıkar şairin. Yön kavramını geliştirmeyen şaire *'pusulasını şaşırması'* derim ben. Her durduğum yerde kuzeyi, güneyi göstermem bir çeşit spordur kendimde. Bulduğum yerden Venedik hangi istikamettedir, gösterebilmeliyim. İşte genç şiirde yeni palazlanan bu izler bu yazıyı yazmaya itti beni.

Uğur Olgar 1951 doğumlu hazine avukatı örneğın. Yaşına bakarak emekli olduğu da söylenebilir. Ama kelimelerin çalkantısında yer açmada ayrı bir ustalık öngörüyor. Gelenekle modern şiir arasında bir yolculuk yapar gibi. Kelimelerin üstüne düşüyor, anlamı zenginleştirmede iyi bir koşucu. İdmanlı ve oyuncu gibi anlattığı şeyin etrafında dört dönüyor. Yarattığı imlere hep zindelik katar gibi konuşuyor. Uyuşmalar yakalıyor, buluşturmalar yapıyor, değeri zor yakalanır bir şiir işçisi zenginliğiyle önde yapmadığı koşusunu derinden izliyor, onu uzaktan kumandayla hop koşturuyor, denemenin uyumunu seyrettiriyor. Ertelemiş şark gezisinden söz ediyor. Kimi kimsesi olamayan bir şiire çalıştığını söyleyip yol şaşırtıyor. Bir büyücü gibi efsunlu bir yöntemle hayatı kınından çıkarıp karşımıza diyor. *'yazılmış yaprak, dalına bastığım gül ağacı, başımda şımarık büyüyen Bing Bang'dan bu yana kaç saniye geçti geçmedi..'*

Uğur Olgar'ın geç farkına varılacak. Koşusunda toz kaldırmadığı için. Bir de keçeni daldır diye sayıkladığı için okura.. Onu okuyanın alnında ter izleri bıraktığının farkında bile olmayan bir şair Uğur Olgar. Kitabı da *'Diline Düştüğüm Uçurum'* (Hayal yay. şubat 2018)

Nurgül Ulu'da ilginç saydığım genç şairlerden. 1978 İstanbul doğumlu, öykü de yazdığına, felsefe dersleri verdiği ve tiyatro oyunculuğu yaptığına bakılırsa çok yönlü bir sanat üretene. *'Hoyrat'* (Hayal yayınları, ocak 2018) kitabını edindiğimde kendinin hiç de hoyrat olmadığını gördüm. Bu isim baştan şartlandırıyor insanı, ama Nurgül Ulu öncelikle sessiz bir öfke kanımca. Bir kez hep işin ucunu ironiye bağlar görölse de yazdığı şiir ironik değil.

İnsanlara tüm vermek istediğini kapatır gibi. Şu dizeye baksanız: *'Kendi rengine kör olana, gör diye seslendiğimde'* Şimdi bir kitaba mal olacak düşünce örgüsünü, tek dizeye sığdırmış biri kendisi. Kadın erkek birlikteliklerine yeni takılar arıyor, yeni tanımlar ekliyor. *'Hikayemin sonuna pahalı çiçekler ve iyi dilekler bırakıp gittiler'* Ben bu dizeden şunu anlıyorum. Bana yaklaşan karşı cinsim her an hazırlıklı olsun, gelmek kadar gitmek de var, benim burası kazık çakılacak yer değil. *'Kısa boylu kadın olduğumu kabullenmekten'* söz ediyor, ama tüm maskeleri de duvara asarak. Bence Ulu'ya yanaşanları zorlu bir süreç bekliyor. Tüm ezberinizi bozup öyle gelin yanıma dercesine, kısa sözle, açık ara az anlatımla *'vazgeçişlerini ağırta'* diyerek konuya giren biri. *'Balıkta da deniz var'* dizesi bir ironi mi? Yoksa işi çarpıtarak korku dağları mı var Nurgül Ulu'nun? Şemsiyenin açılanı makbulmüş. Yağmurluğun su sızdırmayanı, N.Ulu'dan öğrendik ki: *'çiçekleri koparma'* diye ikaz levhasına çarpılmanız mümkün. Bir gün Küçük İskender'den bir telefon almıştım. Sana bir şair arkadaşımı öneriyorum: Nurgül Ulu, onu tanı, şiirine yaklaş dediydi. Kitabının son dizesinin

'Bana uçan adımlar öğret, dünyayı affedilmeyi öğrenmem gerek.' olduğuna bakarak, hem İskender haklıymış, hem de öykü yazmayı aklından çıkarmayan, ilginç başkaldırı direnişleri yaratarak erkek ilişkilerine yeni boyutlar getiren bu özgün şairi tanımak keyifliymiş.

Son dönemde genç şiirin aynı kollardan değil, birkaç değişik kaynaktan çıkıp yol aldığını görmekteyiz. Bunlardan biri de düşünsel ağırlıklı, biraz İran şiirinden, biraz şiirimizin geleneksel yapısından beslenmiş, biraz da Rilke, Mevlana tipi söylemlerden esin kaparak gelişmiş geleneğe daha yakın duran şiir çizgisi.

Geçtiğimiz yıl Seyhan Erözçelik ilk kitap şiir ödülünü alan İlkay Şahin'in 'Tenha' sı da bunlardan biri.1987 İzmir doğumlu, tarih eğitimi alıp akademisyen olarak okulunda görev yapan şairimiz ilk şiirlerini geçtiğimiz yıllarda Akatalpa'da yayınlamıştı. Bu kitaba bakarak daha farklı şiirlerdi onlar. Şimdi oldukça gelişmiş, kıvamı artmış, yoğun bir şiirle karşıladı bizi Şahin. (Tenha, Mühür kitaplığı, 2018) Bölüm başlıklarını V. Bahadır Bayrıl'dan, Asaf Halet Çelebi'den, Sami Baydar, Beckett ve Nizami'den alıntılarla açan şairimiz, bu beğeni sıralamasında bile ne kadar belirleyici olduğunu kanıtıyor. Diyor ki: *'size her ne kadar eskil yontularla biçimlenmiş bir şiir çıkarsam da türlü denemeler gizledim şiirsel oyuklar arasına.'* İlkay Şahin'i öncelikle *'habersiz oldum tufanından içimin'* dizesinden anlamak lazım.

İç dünyasından örgülerle biçimlediği kitabını biraz da şu dizelerle çözmeye çabalayacağım:

*'sebezsiz küçük bir dalgaydım
hiçbir kayaya çarpmadım
hiç bir gemiye denk gelmedim
hiç bir kıyıya sürüklenmedim'*

Bu dizelerde de göreceğiniz üzere, Şahin'i fena halde Baudelaire simgeciliği yakalamış, sanki söylediğinin üzerinde bir yerden çarpıyor anlam zinciri. *'yalnızca susuyorum, ve çatırđıyorum, düzenleşimi'* bu yaratılışa ait araştırma içeren sözcükler, derin bir kuytuya saplanıp, oradan gaip sesler çıkaran bir şairi getiriyor karşımıza. Artık bu dünyadan kopuk bulunduğu bir anlamı yontmakta ve geliştirmektedir. Dünyasal değerlerle ilgisi olmayan, ama düşünsel bakımdan en üst kertede biçimler öneren bir bilge kırpıntısı bu. *'getirsin için kağıt gemim bir kıyı'* dizesinde dili bozulan bir anlam aranmakta, kağıt gemim bir kıyı deyişinde her türlü şekli içine alan bir birime kavuşmakta ise de, (getirsin için) de devrilen bir Türkçe ile hitaba başlamaktadır şair.

Aynı şiirde (melun, namütenahi, metanet) gibi eskil ve modası geçmiş sözcükleri kullanması bir ustalık olarak mı anlaşılmalı, bir araştırmanın vurgusu mu? İlkay Şahin her şeye rağmen ilginç bir şiire çalışmış, hatta üzerinde oldukça uğraşmış.

Oldum olası yolculuk üzerine çalışan şairleri sevmişimdir. Erkut Tokman'ın 'Şehirlerle Yanar Dünya' (Yasakmeyve Y. 2017) İngiltere'den İtalya'ya varan çalgı çengisinde rakeden bir şiir cümbüşü karşılamıştı bizi. Oldukça renkli bir yelpaze ile peri masalı gibi Rönesans'ı yıkmıştı karşımıza. Aynı onun gibi B.Cendrars esintili bir şair var karşımızda. Onur Albayrak, 1982 İzmir doğumlu Güverte bölümünden mezun deniz kaptanı olarak çalışan Albayrak, (Ah Lodos! Hayal Y.2017) hayli ilginç bir şiire çalışmış. *'konyak konyak*

Ümit Şener TA

VAGON

Bir radikal gece daha başlar
uyanmaz kaldırım düş ile
bitiğini sanırsın yalnızlığın
kalabalık sadece yer tutar
kapanmaz kuyuları içinin
sevgin korkutur bazen beni
kayıp olacağım sanırım
yok olacağım
benliğim uçacak sanki tenimden
uyku tanımsızdır
sabah gelmeyecek düşman
beklersin yeni bir kavgayı uyanırken
katılırsın başka vagonlarına trenin

Fahrettin KOYUNCU

GERER KANATLARINI YALNIZLIĞIMIN ÜSTÜNE

Adriyatik'e çıkar ruhumun tüneli
Oysa gökyüzünde kartal var
Gerer kanatlarını yalnızlığımın üstüne
Cibril'i kim bekler kuyularda sonsuz sabırla
Kuyularda Yusuf lar bitmedi deme bitti

Lazarat'a çıkar ruhumun dehlizleri
Oradan denize koşar düşlerim
Kımında kanlı kılıç saklar sinsiler
Sıcacık taşlar dikilir başucumda
Şerif oğlu Fahrettin, kuşların tutsak mı hâlâ

Takılıp peşine yalnızlığım da gider onunla
Dingin ve hasret bakarım kaleden Lazarat'a
Şiirler susar çimenler susar Enver Hoxha konuşmaz
Bir piştol patlar içimde, tut beni uyut beni
Dilim bağlı, yolum irak, hani tünelde ışık?

alev alan bir okyanus'tan sesleniyor, gerillaya doğru yüzdüğünü söyleyen atakları da var şiirde. İlk batıkta ganimetler, korsan edasıyla bir gözü kapalı yapılan şirret bir eda var cesaret yanında.

Rüzgâr hızı 34-40, Takribi dalga yüksekliği 5.5. m. gibi uzun boylu yüksek dalgalar eşliğinde denizci diliyle yazılan ve işaretlenen bölümler, aslında tümüyle ilginç bir yöntemi işaret ediyor ve de özgün bir söylemi..

Şehrin ayyaşlarını vampir avında tarif eden, (birkaç bıçağım var, doğru) biçiminde adres veren Albayrak'ın daha uzun tuttuğu dizelerle daha keskin buluşlara yer açacağı kanaatimi yinelerken, şiirine de 'Ellerine kan bulaşmamış bir şair arıyorsun, arama, olamıyor' dizesine bakarak 'kesici' amblemini ekleyeceğim.

Muammer KARADAŞ

ATEŞTEN OYULANLAR VEYA IŞIK YANIĞI

II/HÂLÂ YANIYOR METİN ALTIOK

Kor kor birikiyorum tek geçidinde yüreğimin ey ah
Ateşten oyulmuş şair çığlıkları dolanıyor ıssızları
Acıyla ölçüyorlar sayfalarını tarihin Sivas'ta ve her yerde
Kim söndürüyor fitilini umudun şiirsiz gecelerde
Çok mu normaliz çok mu aklımızın son hecesindeyiz
Dikişsiz bir gömlek gibi giyinmişiz kırlangıç göklerini
Nasıl unuttur nasıl, hâlâ kızıl düşleri olan seni
Nasıl bir iştir bu, o cehennem otellerinde kime sorsak
Sarsak kılavuzlar düştü önümüze koparıldık yaprak yaprak

Yunup arınıp önce isli sabunlarla, kıyasıya sevişiyor solgun
İnsanlar, ölüm otellerinde gelecek düşleri görüyor hâlâ
Oysa bir damla su kalmamış koskoca dünyada bir damla
Bulsaydım bulsaydım bir damla su
Ah söndürmez miydin Metin Altıok'u!
"Kesilmiş bir kol gibi omuz başımızda boşluğu"

Kendi şiirinin tırtılı, kozasını kalın ören
Acı onun ipeği aşkın yapraklarından devşirdiği
Şiirimizin kıyılarını yara yara akan bir ırmak o
Depderinden duyumsanıyor gürleyen soluğu
Sağrıların yüreğine acıyı acı acı bağırarak o
Kim derse Metin Altıok öldü öldü o
Kül olmuş bir mektubu okumakta hâlâ, oysa o
İbret için yanıyor hâlâ o sonsuz deryasında acımın

Ölür mü hiç Metim Altıok ölür mü aşk aşk tütüyor
Şiirlerinden çıkan kıvılcıklar tutuşturuyor kalan yürekleri

23. 01. 2018 (Avrupa Konutları/1)

Nevzat KONŞER

DE

de hüzün sokaktan geçen bir akşamdı
saçları avluya dağılan kara güldü de hüzün!

rüzgârdı de, ellerimi öpen annemdi bir zaman
bilirsin gözler kalp dışında bir şeyle öpülmez de
hasret çekilmez de bir tespihe bismillah üfleyip

hiçtim de yokluğun suyu içinde bir hiçtim
düştüğüm kuyu, aktığım ten, olduğum berzah
yüzüm bir avaze, gelip sadağımdan çektiler de

de hârdan geçen bir zamandım manasıyla
göğsümde seken bir çölde ışıktım de

de hüzün çok eski bir tufandım!

GELİNCİK GÜNLÜĞÜ

Mehmet GİRGIN

Şemsiyeni kapat!
Şemsiyeni kapat!
Seslerini duydum
Kimseler yoktu
Yağmurdan başka

*
Mantıklı olan şuydu:
Kollarını açıp rüzgârı beklemek

*
Buluttaki lacivert lekedir kuş,
Kolay çıkmaz

*
Sesim büküldü
Duvar çatlaklarından da ışık sızılmıyordu

*
Gücüme gidiyor güçsüzlüğüm
Yine de hır çıkarmıyorum

*
Taştan sınırları olan tarlaları geçtik
Yemyeşildi sabah

*
Falezin fazla bana
Filizim olur musun?

*
Gülbüz güneşler istiyoruz
Güreşeceğimiz güneşler

*
Kabul ettim
Kalburun üzerinde kalamayacağımı

*
Köz körpedir
Büyüyünce kül olur

*
Acı balkondan bahçeye bakıyor
Gördükleri geleneksel mutsuzluklar mı?

*
Saklanmış ucuz anılarımı bozdurdum
Bozkırın bilinmezliğinde beklerken

*
Her şeyi yıksak yeniden başlar mıydık?
Başlamazdık
Yıkmalıyım o zaman

*
Sözcüklerden oluşturduğumuz kentleri boşaltalım mı?
Deprem tehlikesi varmış diyorlar

*
Kelimelerim kara bir aynaydı
Kendime baktım

*
Her yeni doğan bebek suda seken taştır
Seker ve batar

*
Yaz geliyor ve ben kurbağalar tarafındayım

*
Yazıyorum çünkü tepenin arkasını merak ediyorum

*
Eve iş değil şiir getir sevgili/m

*
Yağmur kendini tekrar eden bir öğretmendi. Homurdanıp duruyordu çocuklara.

*
Yine böyle bir yaz günüydü. Elini güneşe uzattı. Eli yoktu. Olmayan eliyle güneşi ağzına attı. Ağzı da yoktu. Güneş de.

*
Yazı neresinden yazmalı? Bulutundan. Parçalı bulutundan. Dağa doğru yeşeren umudundan. Platodaki sarılığından. Buzullara yürüyen yalnızlığından. Bizim mahalledeki Leyla'dan. Kedilerden, yalanıp duran kedilerden. Akşamları yürüyüş yolunda elinde köpeğiyle yürüyen ince hüzünden. Kara havlamalardan. Mavi saçlardan. Dünyanın saçmalığından başlamalı ve yazmalı. Ne zaman. Yaz, kış. Yazdıklarımızı bulutlar arasına almalıyız. Hüzün damlalı ince belli bulutlar arasına.

*
En güzel resmi ressamlar yapmazlar, en güzel şiiri şairler yazmazlar, inanmayanlar dağlara, ovalara, denizlere, bulutlara ve çöllere iyi baksınlar.

*
Herkes savaşa gidiyordu, kendi savaşına, üçüncü dünya savaşına, yolda karşılaştıklarımıza gitmeyin diyorduk, ellerimizde gelincikler, papatyalar, kaplumbağalar, tilkiler başka bir yere gidiyorduk, siz gelmiyordunuz.

*
Ölmüş sözcükler içerisindeyim. Benim sözcük olmadığımı nereden biliyorsunuz.

*
Herkes, her şeye hikâye gibi bakıyorsun, ezilmiş kara kediye, belki hiç gelmeyecek ak günlere.

*
Önümüze karanlığı yığsalar ve karanlığın üstünde güneş hiç doğmayacak ve boşuna ışığı aramayın yazsalar da ne yapardık?

Yepr̄em TÜRK

DAİM

Daim gönle
Akli bir meyve olarak eđirenler
Sonsuzca derip
Bu bir sevgi akli
Her zaman hakli, diyenler

Yoksa da yenilgi sũresi
Vardır sabır sũresi
Sözünü insanların göklerine
Kumru gibi salanlar

Masivayı bitler gibi kırıp dõktünüz gece
İşte o anlarda hava toprak
Bütün gönlüyle sizeydi bence

Sevdiğine yol gidenler
Dağlarda ceylan gibi eskiyenler

Gelecek yüzyıllarda da
Ölürse insan sizin gibi
Sevdiğine gömecekler
Neden? Anlamak isteyenler
Dünyaya doğru koşan ayetler içindeki
En hızlı kelimeye bakacaklar

Oresay ÖZGÜR DOĞAN

KÖR AKLIN KIYISINDA

“her yeri kan içinde ve kendinden
daha ölü”

vahşi kalabalığın köpek dişini çeken
huydur iğne deliğinden geçen
us payıdır düşün içinden çekip
kendini çıkaran

çelişkilerle haksızlıklarla taşkın bilinçaltı
sor terkedilmiş belleğe
ikilemi çatlağın gerisinde bekleyen ışığa
deli didişme tarafından betimlenen
zordur tanrısal ritmin kucağında
zembereğini kuran sancıya söz geçirmek
selamla iveğen güzü

bir deniz bir gözbebeği ateş mi
çiziyorsun görünmek için karanlığa
dügüm ve birikimle başlar suyun işgali
tadına doyum olmaz o göz kararmasının
aşar uçurumunu sözcüğü sözcükle yaşatan
imgeleriyle aşkıdır cinli acının uzamı

çevir sayfayı sen de seslen
“ey cinim neredesin”

/gecenin teni berrak ve ışı ılıdı
sürgüne gönderilirken kuğu

Selma ÖZEŞER

CİSELÉE

evvel ben

bir isim ararken
bir sabah velveleyle kalkıp gitti kuşlar

gün aydın bu sabah
diye diye vaz geçtim gençliğimden
orada değildin

yüklendiğim suretlerle arama koydum
dişlenmiş bi dolu elma
içimde bir çokşey itişip dururken
kül kokan nefes, bir yangın, uzak
bak, hep sen. çırılçıplak
tevekkül. geçiyor behemehâl

ahir bak

ellerimi kavuşturup bir avluda gelişini bekledim
kaybetmiş bir bakışla
sundum bir kâsede bütün varımı
peydahla bizi yeniden,
anasız doğur taş kesilsin elim
suyu gözlerine ört, uyu
bir yerlere varmayacak dönmeyecek hiçbir yerden

billurdan sesleri bölerek ezerek şaha kalkan arzuları
geçtik
geçilir gidilir bir şeymiş gibi

Ömür KARAKAYA

ÖLÜLER CİNAYET MASASINDA DELİRİR...

takvimler ölü yaprağını delirtir anın
anlar bana baki vücudumun miğferi
bakışınla deliren gün
bir otogarın kırılmış velvelesi
gözlerinin içinde binlerce denklem kırgın
bana kalsa bozgun
çıplak acılarla bedenimi topluyorlar
dünya savaşları mağduru bir çıplaklık
dağılan mutlulukla kırılmış bir yazının intikalinde
katil aranmıyor
katil aklanıyor
cinayetimin masasında
aklım kanasın bari öyle kapansın ıhlamur yaraları
görgü tanıkları bitlerim
yalnızlığım benim tahterevallimin paslanmış suratı
tanrının da akli kanıyor
ve kan yağıyor üzerimize
sen de kana kendini
ben sana tarafım
plastik göğsümde kanıyorsun sevgilim
kirlili kanı temizleyen yoktur
ölüyorsun işte sevgilim
kana kendini...

Hakan UNUTMAZ

Günümüz yayıncılık anlayışında şair sıfatı kazanabilmenin maliyeti nedir? Piyasada tutunabilmek için hangi şair eskisinin yayınevinden şiir kitabı çıkarmak gerekir? Yayımlanmış bir kitaba verilen şiir ödülleri büyükbaş olan herhangi birini alabilmek için kaç yıl öncesinden zemin hazırlamamız lazım ve bu yolda harcacağımız para, kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez, ne kadar olmalı? Şiir tekeli takip eden arkadaşlar, yukarıdaki soruların cevabını rahatlıkla verebiliyor. Bu tekelden uzak kalanlar için soruları cevaplandırmaya ve çözüm yollarını elimden geldiğince göstermeye çalışacağım.

Suyu bulandırmadan sadece şiiriyle yüzmek isteyen genç şairlerin köpekbalıklarıyla dolu “yayıncılık” denizinde ısırılmadan açılması gerçekten zor bir duruma gelmiştir. Öyle ki birçok yetenekli arkadaş, cebinde parası olmadığı için adamakıllı yayımlanmamış, dikkate değmemiş, kaybolup gitmiştir. Üç-beş bin lira verenin rahatlıkla şair olduğu, bu şairciklerin cilalanıp parlatılarak ısmarlama yazı ve ödüllerle (Bu konuda ayrı bir paragraf açma gereği duymamın sebebi, ülkemizdeki edebiyat ödülleri yer alan çoğu seçici kurul üyesinin yayı-nevi sahibi olması ve kendi şair veya şair adayına gözümüzün içine soka soka ödülü vermesi-dir.) göklere çıkarıldığı bir coğrafyada nitelikli şiiri bulabilmek için artık eskisinden daha çok çaba sarf etmek gerekiyor. “Ne kadar para verirsen o kadar şair olursun” anlayışını şahlandı-rıp da aynı isimlerin günümüzde şiiri bir çöplük olarak görmesi olağan bir durum. Sosyalist görünüp de sanat kapitalizmini evinden eksik etmeyen bu şiir bilirkişilerine karşı bir şiir olu-şumuna, kırılmasına ihtiyaç vardı. Kırılmanın ilk çıtları ses vermeye başladı. Sese de bir isim yakıştırdı: Kaos Çocuk Parkı Kolektifi.

“Kaos Çocuk Parkı Parayla Yayıncılık Devrini Kapatıyor” başlığıyla son günlerde dikkatleri üzerine çekmeye başlayan kolektifin amacı nitelikli genç şairlerin sömürülmesine engel olabilmek. 2+1 mağaralara sığmayan çocukların oluşturduğu park, kendini yenileyerek ve daha da yaramazlık yaparak sistem rahatsızlığına devam edecek gibi duruyor. Bu konuda ne kadar başarılı olur bilinmez ama geçmişimizde YAZKO’nun (Yazarlar Kooperatifi) etkisi-ni günümüzde bile hissetmekteyse konu hakkında olumsuz düşünmek de yanlış ata oynamak olabilir. Daha önce kısa sürede bastıkları onlarca fanzin kitapla ülke edebiyatının sokaklarına nüfuz eden Kaos Çocuk Parkı Sanat-Edebiyat Kolektifi, edebiyat piyasasına, “ne kadar para o kadar edebiyat” geleneğine darbe vurmaya başladı bile. Birkaç ay içinde kimseden beş kuruş almadan ardı ardına yayımladıkları şiir kitaplarıyla sömürülmek istemeyen birçok genç şairin “köpekbalıklarından” uzaklaşmasına neden oldu. Yayınevi ve dergi gücünü elinde bulundura-rak edebiyat erkliğinde burnundan kıl aldırmayan, istediği ismi şahlandırıp sömüremediği ismi görmezden gelen taht sahiplerinin, bu proje kapsamında çıkan kitaplardan ve projenin deparla edebiyat tarihine girişinden doğan rahatsızlıklarını gözlemleyebiliyoruz. Üç-beş bin arası dönem dört formalık kitapların basımını iki binlere hatta binlere indirmek zorunda kaldı-lar. Çantaya büzleştirilmiş kekkik olarak gördüğü müşterilerinin birer birer palazlanıp uçtu-ğunu gören tekeller, zararı en aza indirebilmek için genç şairlere dergilerinde yer vermeye ve onları yüceltici reklamlara başladılar. Kurulduğu günden bu yana edebiyatın çift standartlı seçiciliğince dışlanmış pek çok genç şair ve yazarın ilk kitaplarını heybesine katan kolektif, gerçek şiirin

OYUK

Burası Sevdik Sokak
yapağı rüzgâr beni bir yıldız düşürdü yere
o uzak gecelerden parlayarak
karanlık uykusunda sabahların
gizli mavi kuşlar örtüyor çıplak dallarını
ben sancılı mendiller bağladım
kalbimle ondum yarasını ağaçların
Sevdik Sokakta gökte ay ağılı
ben taşlardan b/ağırdım
ey yıldız beni kendine göm

Ağzıma bir mezar kazdı dilim
yüzümde yas çeşmesi yakınmaya soyunur kadınlar
göynük ten ağıdı
ağlamak kârım ise şiir ben senin gariben
ah ağlaştığım yıldızım âşığım
kalbimi seninle deliyorum kuş ağıyor
nasıl sevsem seni ben
kalbimi seninle deliyorum ay ağıyor
Sevdik Sokakta ağlıyorum gülden
kalbimi seninle deliyorum
yaralarım ağrıyorsa ölmüyorum

öne çıkması için yolunda kararlı gözüküyor. Kolektif koordinatörü Lokman Ku-rucu; kendilerince küçük iktidarlar kurmuş, bu iktidarlarına dayanarak kendilerini şiirin ve edebiyatın “ne”liğine karar verme mertebesinde gören birçok yayınevini artık bir hükümünün kalmayacağını ve nitelikli her şair ve yazara kapılarının açık olduğunu altını çiziyor.

Her ne kadar “Kaos Çocuk Parkı Kolektifi” gibi oluşumlar genç şiir kuşağının stabil şiir umudunu yeşertmiş olsa da sanatta sömürü düzeni bir şekilde devam edecektir. Büyük olarak gördüğümüz nice şairin ilk yapıtlarını cebinden bastırdıklarını biyografilerde okuduk. Ne var ki gerçekleşmesi hiç de zor olmayan bu umutlarla daha nitelikli şiir uğraşısına gidile-ceğini, eline kalem alan dize sahiplerinin ahbap çavuş ilişkisi kovalamak yerine en iyi için uğraşmaya çalışacaklarını düşünüyorum. Kalemimi var etmeye çalışıp da yumuşak karınlı ka-pitalizmin ağına düşmek istemeyen yetenekli isimler için bulunmaz bir fırsat yaratıldı. Diğer türlere nazaran yayım konusunda daha üvey kalan şiirde toparlanmanın olabilmesi için bir “Kaos” çıkması gerekliliğini inkâr edemeyiz. Gelecek kuşaklara dönem şiirimizi tanıtırken ucuz gazete köşelerindeki yurdum müsveddeler yerine sağlam direklerle dikilmiş dizeleri sunmak gereklidir. Projenin; parayla gelen şöhret, yalakalıkla gelen ödül, öpücükle gelen tanı-tım anlayışını yakın zamanda katran tarihe gömeceğine inanıyorum. Eser sahibinin ırkına, cinsiyetine, tanrısına/tanrısızlığına, çevresine ve cebine bakmadan gelen eserleri inceleyip nitelikli olduğunu düşündüklerini “ücretsiz” yayımlayan, hatta ve hatta üzerine telif kitabını veren bu projeye destek vermek kalemimin boynunun borcudur. Hak edenin okunduğu, gelir düzeyine göre sıfatların öne çıkarılmadığı, çelikle suyun tekrar kardeşçe dizeleri yarattığı bir şiir evreni için “Ne Kadar Kaos O Kadar Şiir” diyorum.

BEYAZ ÖRTÜ

sabah saat dokuz, telefon, babam
yağmur yağmış gece dışarıda sert bir rüzgâr
otlar ıslak ahşap ev penceresi
ince bir ışık sızıyor içeriye

*bir kadın var ediyor kendini elleriyle
kuruması için balkonda duvarda asılmış çökelek
çocukların sesi koşmalar
murat'ın sırtı kambur elinde mavi top
şebnem sokağa bakıyor ağzı kırmızı*

salonun ortasında boylu boyunca
uzanmış kibleye doğru yerde yatıyor
beyaz bir örtü var üzerinde kalın bıçak

*sokak kedileri kapının önünde
gülizar diyor ince bir ses, kilim dokuyor
siyah üzerinde kırmızı güller, etekler toplanmış
bakircılar kazan dövüyor tokmağın sesi
bir el duruyor sırtımda ince uzun parmakları*

sandalyeler dizilmiş sıra sıra
akrabalar tanıdıklar ölüm sessizliği
eski koltuklar ceviz büfe
dedemin fotoğrafı duvarda

*başında beyaz yaşmak işlemeli
su kaynıyor sobanın üstünde
ibrikte düşen bir tıs sesi
annem, kapı, ayak, tik tak tik tak*

belediye anons ediyor soğuk bir ses
kardeşleri yakınları
birlikte omuz omuza merdivenlerden aşağı
yükliyoruz araca halam çocuk gibi

*uzanmışım kanepeye yüzünde mavi bir telaş
elinde su bardağı bir avuç ekmek
kibritler yanıyor göbeğim
çocuk omuzlarım büyüyor*

yıkanmış arınmış o naif bedeni
apartmanın önü kalabalık
imam genç tok sesli
hakkınızı diyor ettiniz mi helal

*sırgan kokusu buğulu cam
gitmeler gelmeler gözlerin dalgın
rakısı unutulmuş masa dedimin yası
şu kadarcık bir balkonda martular balık*

yıllardır yürüdüğün o sokak evler dükkânlar
o çınar ağacının altında
cami avlusunda beklerken usulca
ellerim önümde oradaydım hemen yanibaşında

*yüzün bir menekşeninki kadar neşeli
su veriyorsun kauçuk ağacına*

BAŞKA

sabah saklı bir ot buralarda
kokusu barutla inceltilmiş
kalın dikenler parmakların arasında
ağzında birikip öyle parçalar ciğerini
şekere almış akrebi öldüremezsiz

gece esrara koşar devamında
buluttan perdesini çekerken güneş
artar lambalarda anlam
sokak bir anda çıkar yoldan
dev gümbürtüleri tükürerek

böyle anlarda tüm şehir
toplanıp ellerine gelir senin
ellerin ki kaldırımlarda öfke
isyan gibi göğe yükselerek
karışır kana sokağın terk ettiği taşlar

sabah yüzüne vurur yüzünden çıkar
gecenin it uğursuz dolu gözleri
adımlar sana çıkan merdivenleri
adım çarşıdan duvarlardan
kazıyarak nefesini yedi kez doğar

kimsenin yarası gözümün önünde olmasın değil
benim yaralarım yüzüne değince iyileşir
yedi kez dönerim etrafında yedi kez akar nehir
gözlerimi gözlerine kilitleyerek yedi kez arınırım

ve sabah gökyüzü tüm kuşlar
zaferle gelir

PIYASA

Piyasaya baktım yerli yerinde
Zamlar fiyat ayarlamaları yerli yerinde
Vergiler harçlar
Mükellefler seçmenler de öyle
İyi dedim içim rahatladı
İstikrar bozulmamış,
Turgut uyar güncellenmiş dedim, sevindim...

*yapraklarını seviyorsun çocukluğumu
ellerinle büyüyen*

seni toprağın altına koyduk babaanne
ben hiç ses etmedim
okunan duaları dinledim kürek seslerini
insanların dağılışını izledim
yine bir ağustostu
güneşi ensemde hissettim

iki bin on yedi

Serap ASLI ARAKLI

Şiir, anneden yara babadan merhem; şiirim, babamdan mülhem annemden nem: Gamı ve gamzeleri aynalarda boğulana şair mi denir! İlk göz ağrımın düşük kare dondurulmuş şiir olduğunu anladın işte. Annem ben daha altı aylıkken komşumuz olan Orhon Murat Arıburnu'nun dinlenme koltuğuna uzatmış beni kısa uykumu uzun uyuyayım diye. O günden beridir bütün kısıları biraz fazla uyumuş olduğumdan olacak ki, kısa filmim hiç olmadı ama uzun metraj şiirlerim yaşadığım sürece hep olacak. Hanı, şair olacak çocuğun kulağına ilk dizeyi Tanrı fısıldarmış ya; Arıburnu ve Allah tarafından, sağ-sol iki kulağıma birden şiir damlatılmış olabilir, bilemem! Bir de ilk söküğümü diktiğim günden beridir kendimin terzisiyim, korkmanın terzisi. Sonra bir de Fazıl Hüsnü Dağlarca'yı tanımışım on üçümde filan, *Çocuk ve Allah* tadında. Şiir defterlerimden ilkinde *Ayna ile Ağır Hasta, Lâleli ile Lûtuף, Zampok Eyin Pi ile Nasihat, Mahkûmlar ile Yarı Aydınlıklar ki Sahipsiz* yan yana duru hâlâ. Bütün bunların yanında, gözümü açtığım dedemin film ofisinin ve oradan oraya taşınan, zamanla biraz da benim olan babamın şiir ve sinema mabedi kitaplığının üzerindeki etkisini hiçbir zaman yadsıyamam. Bale eğitimi aldığım altı yıllık sürede, bir kuş hafifliğinde pointime basar gibi yürüdüğüm Beyoğlu ve Yeşilçam sokakları ile biraz da kedileri için uğradığım Simurg Kitabevi mekân-duygu anlamında hem hayatıma hem de şiirime çok şey katmış olabilir. "Hürmeten" diyerek başladığım yerde, şiir kapım sağlam ve sahici bir görüntü vermesi, pencereimin kırığı ve evimizin bacasındaki "hayat sisi" lekesi şiirin neminden olsa gerek. Bugün biriktirdiklerimin birçoğunu bu mekânlardan edindiğimi düşündüğümde, ne yalan söyleyeyim; kısa not uzun çağrışım kendimi biraz da oralara ait hissedirim, oralar dediğim başlı başına şiirmekânlar zaten. Şiir mekân ve uzam değil mi biraz da. İşte bu duyum ve hissettiklerimden depo depo kendimi inşa ettim; dolan depolarımdan yedisi o günlerden, yirmili yaşlarımdan; otuzu devirdim ya şimdi onları yazmakla meşgulüm. Mekân ve uzam olarak baba ve anneden uzaklaşmış olmanın şiir nemi daha da başka; yazdıkça geçer sandığın nem gözyaşına dönüşüyor. Neyse ki Furuğ Ferruhzad var, kızım var, kitaplar var, defterlerim var, ağlamam var; pardon, artık ağlamıyorum, çünkü artık mülhem olan da nem olan da ben/deniz. Sekiz aydır ikizlerime hamileyim; yazmak ve yaratmak... Yaratma sürecinde yaşadıklarım iyi ki sarmal kurgu hayatımla doğru orantılı ilerliyor ve "Gizlilik Saati" yazdıklarımın kalben ve doğru adresi iyi ki defterlerim. Bazen şiire, size ve kendime el sallıyorum: Şiirde ve hayattaki en güzel *Tutunamayan* sizin şiir madenindeki kızınız Serap Aslı'nın yeni adresi Madenler! Doğu-Batı divanında dünya dillerinde ve dinlerinde kendimden yapıma hüznler biriktiriyorum. Beklerim!

Şiir ve nem, işte ben. Yara ve nem kendime ve şiir dair saf ve sahici itiraflarda bulunayım o halde: Fazıl Hüsnü Dağlarca'yı bire bir tanımış olmamdan ötürü olsa gerek, ben biraz da korkulardan gelerek şiir yazan biriyim. Zaten "ilk dize" bir korku değil midir Valéry'nin meşhur sözü "*ilk dize Tanrı'dandır!*"a atıfta bulunursak. Bu anlamda, ne zaman bir Cahit Külebi, Attilâ İlhan, Sezai Karakoç, Cemal Süreya ve Ahmet Erhan şiiri okusam benzer korkuları yaşar ve o korkuların üzerine giderim. Böylesi korkulara odaklandığımda bitirdiğim iki şiirim *Hürmeten* ve *Serap*, işte kendimi bu anlamda hemencek ele vermemin göstergesi iki şiir. Şiirlerimin böylesi "metafizik" korkulardan doğmuş olmasının arka planı

OĞLUMUN BABASINA

sen acılı bir babasın
oğul olduğun kadar
bölüştü seni iki dilim
elma gibi iki kral.
annen bile hatırlamaz
birleşince iki yarın.

tahıllar susuyor
uzuyor yaz.

Thebai'nin kör oğlu!
iki mektuptur gözlerin
kapatsan da seninledir.

unut, tuz çıkardığın denizleri
sulak bir ovaya
minneti gibi rençberin.
yuvasına sinen çivilerin,
acısına hürmet edelim hadi.

kör babası şehrin
elimi tut yolu göster
tatların tokluğa götüren yolunda
diktim gözlerini herkesin
yeni bir başlangıç için.

seninle aramızda bir kulaç
sağ elinin parmaklarından başlayıp
sol elinin parmak uçları kadar uzak.

ontolojik halka: "Baba" ve "anne" renk tonlarını şiirime fon yaparsam nem olduğum da anlaşılır merhem olduğum da. Ara kitap gibi duran *Aynalar* adlı dosyamdaki *Üç Ayna*'nın kurgusal görüntülerine sinema diliyle bakıldığında ise değil şiirim içim bile görünür, şiirim de anlaşılır. Nemden ve yaradan sonra.

Başucu şairim Cemal Süreya, ilk kitabına da adını veren *Üvercinka* şiirinde elini kalbine götürerek bütün gezegenlerin şiir hızına ulaşırçasına "*Lâleli'den dünyaya doğru giden bir tramvaydayız*" demiş 1950'lerde. Bu dizinin hızı 1.670 kilometreden daha fazla olacak ki, Türk şiiri İkinci Yeni ile birlikte Dünya dahil bütün gezegenleri aşarak başka bir dünyaya düşmüştür; şiir, metaforik anlamda dünyalarüstü bir şey olsa gerek! Bazen bir şiir ya da birkaç dize şairini öyle bir uçurur ki, hem kendinde hem de boşlukta çok büyük dünyalar oluşturur. Benzer durum en çok Attilâ İlhan'da olmuştur sanırım; *Üçüncü Şahsın Şiiri, Pia, Sisler Bulvarı, Belâ Çiçeği* gibi şiir ve kitaplarıyla. Doğrusu ilk Attilâ İlhan okumaları yaptığımda, hem ilk dizeden hem de şairden çok korkmuştum. Ben şimdilik 1.400 kilometrede seyir hâlindeyim; yara ve yâr olduğum doğrudur, dini harfler tadında doğruluğum narsist ve kıskanç olduğum anlamına gelmesin Gülten Akın, Didem Madak ve Lâle Müldür gibi büyük ve tuhaf şiirler yazmak istiyorum artık; hem bu dünyaya, hem de yarattığım dünyalara inat!

İyi ki de hem yarayım hem nem!

Madenler, 22 Temmuz 2018

Mehmet OKUMUŞ

BENİ SENLE ANMAYAN KADERLE ÇARPIŞMAK İÇİN

hafız bu boşluğu büyüten ne?

a
bana kederli bir yolun üstünde yürümekten utanmak da nasip
oldu
ayak sesinin bıraktığı izi sürdüm ve öyle buldum sabahı
koştum ve sana geldim

esmeyi unutan bir rüzgâr
öfkesini kimden alacağına karar vermeden
kuşların bir daha dönmeyeceklerini haber alan dağ gibi
dağılmadan
iç savaşlarla kan gülüne dönen eşikten usulca çıkmalıyız
sevgilim

şifasını kabuğunda taşıyan yara nihayet açıldı yüreğimizde
iki cennet arasına kurulan şehre güz gelmeden
bir yaprak gibi yırtılmadan göğümüzdeki yıldızlar kaymadan
seninle ırmakları geri çağırın bir çileye çekilmek gerek

sen yerle gök arasına çekilen perdeyi kaldırdığında
dilimiz ve kalbimiz arasına örülen duvarı da yıkacaktır hızı

b
kan ter içinde susuzluktan serileceğimiz yere yaklaşıyoruz
sen yerle gök arasına çekilen perdeyi kaldırdığında
dizlerinin dibinde bitecek

insanın yumruğu kadardır sürüldüğü yokuş /

Barbaros İRDELMEN

YOKSA

Güneşin altına mı gömeceksiniz
Kalmadı mı ağaç başucuma
Yoksa dün yağın yağmurla
Çamur dolmuş bu çukura mı?

Duadan sonra plastik petle üstüme
Su döküp hemen gidecek misiniz?
Ağlamayacak mısınız?
Çiçek de dikmeyeceksiniz değil mi?

El de sallamayacaksınız biliyorum
Arkanıza da bakmayacaksınız
Kabristandan dönerken
Unutacak mısınız hemen?

Haklısınız
Yapılacak işiniz vardır hepinizin...

İstanbul, 29. 06. 2018

Ahmet AKARSU

ÇAMUR ŞADIRVAN

Yarıklarda eğik kurdele
Çiselemenin ardından duru bir yankı...
Kuru toynak izleri...
Vakti tayin edilmiş mırıldanışlar...

Ayaz ile denge bi kovuğa eserken
Kopuk fincanlar dökülürken çapaklanarak
İtibar, durumun tavır alışına hayran.

Bense şimdi çamurdan şadırvanımda uyanıyorum.
Aynı şiirleri okuyorum.
Geçtiğim yerlerin farklı hallerini mi görüyorum
Yoksa ben mi farklı hallerde geçiyorum?

Tezgâhta öncelik aldanişın.
Karma kayıplar...
Taş kapaklar açılacak birazdan, biliyorum
Bekliyorum.

Tugay YAZICI

GERGEDANLI GECE

Güneşte kurutulmuş bir gece
Gergin gergedanlar çiftleştikten sonra
Tam takvimdeki yarım bırakılmış günden önce
Oturdum bin kafa patlattım
İmha ekiplerinden habersiz
Zira sayfaları fısıl fısıl boyayacaktım
Neyse ki şimdi usul usul kısık sesim

Abaküsteki paradoksları okşayamadan
Naftalinli kitaplara düşmeden
Gergin gergedanları seveyim

Kuzey pasifik'te bir albatros
Denizi kucakladı
Kanatlarını açmadan
Oturdum kanatlarımı açmadım
Kimseyi kucaklayamadan
Gergin gergedanlardan biri
Suya atladı hooooo
Cumburlop!

Taşın su ile
Damıtılmış bir geceden kalan hafriyatı
Pervazlarıma serdim
Pervazımda kuruyan benim

HALK MÜZİĞİ & SANAT MÜZİĞİ & HAFİF MÜZİK SANATÇILARI AKRABA VE YAKINLIKLARI

Ramazan Teknikel

- *Nezahat Bayram & Ülkü Beşgül & Necla Erol (kardeş)
- *Nida Tüfekçi & Neriman Altındağ Tüfekçi (eş)
- *Ahmet Gazi Ayhan & Yıldız Ayhan (eş)
- *Ali Ekber Çiçek & Cemile Cevher Çiçek (eş)
- *Muharrem Ertaş & Neşet Ertaş (baba & oğul)
- *Şakir Öner Günhan & Nurhan Doğanışık (eş)
- *Âşık Hasan Hüseyin Orhan & Seyid Meftuni & Muharrem Temiz (baba & oğul & torun)
- *Mükerrem Kemertaş & Tuncay Kemertaş (baba & oğul)
- *Davut Sulari & Edibe Sulari (baba & kız)
- *Âşık Mahzuni Şerif & Emrah Mahzuni & Ali Mahzuni (baba & oğullar)
- *Âşık Mahzuni Şerif & Emrah Mahzuni & Yiğit Mahzuni (dede & oğul & torun)
- *Nesimi Çimen & Mazlum Çimen (baba & oğul)
- *Şahsenem Bacı & Yavuz Bingöl (anne & oğul)
- *Ömer Şan & Bilge Şan (eş)
- *Ömer Şan & Ahmet Turan Şan (kardeş)
- *Ömer Ömer Şan & Onur Şan (amca & yeğen)
- *Ömer Şan & Seda Şan & Selda Şan & Nida (baba & kızlar)
- *Ahmet Turan Şan & Onur Şan (baba & oğul)
- *Fatih Kısaparmak & Mustafa Keser (teyze çocukları)
- *Arif Sağ & Tolga Sağ (Baba & oğul)
- *Arif Sağ & Erdal Erzincan (dayı & yeğen)
- *Erdal Erzincan & Mercan Erzincan (eş)
- *Zülfü Livaneli & Aylin Livaneli (baba & kız)
- *Zülfü Livaneli & (Ferhat Livaneli /müzisyen-besteci-aranjör/(kardeş)
- *Erdal Erzincan & Tolga Sağ (kuzen)
- *Tolga Sağ & Pınar Aydınlar Sağ (eş)
- *Hasan Erdoğan & Cankat Erdoğan (baba & oğul)
- *Dursun Özdil & Özden Özdil (baba & kız)
- *Ali Nurşani & Engin Nurşani (baba & oğul)
- *Ali Rıza Albayrak & Hüseyin Albayrak (kardeş)
- *Ümit Yılmaz /bağlama sanatçısı/ & Sevcan Orhan (eş)
- *Safiye Ayla & Şerif Muhittin Tarhan /besteci/ (eş)
- *Münir Nurettin Selçuk & Timur Selçuk & Hazal Selçuk (baba & oğul & torun)
- *Muazzez Abacı & Pınar Altınok (kuzen)
- *Süleyman Erguner & Ulvi Erguner (baba & oğul) /neyzen/
- *Ulvi Erguner & Süleyman Erguner & KudsiErguner (baba & oğullar) /neyzen/
- *Tamburi Cemil Bey & Tamburi Mesut Cemil (baba & oğul)
- *Melihat Gülses & Tamburi Necip Gülses (eş)
- *Muzaffer İlkar & Sibel Egemen (dede & torun)
- *Gönül Akkor & Kamuran Akkor (kardeş)
- *Kamuran Akkor & Vasfi Uçaroglu /barerist/ (eş)
- *Dursun Salkım & Yeşim Salkım (baba & kız)
- *Erol Büyükburç & Ajlan Büyükburç (baba & kız)
- *Erol Büyükburç & Emel Büyükburç (eş)
- *Neşe Karaböcek & Gülden Karaböcek (kardeş)
- *Ajda Pekkan & Semiramis Pekkan (kardeş)
- *Erol Evgin & Murat Evgin (baba & oğul)

Yeşim AĞAOĞLU

BOŞLUK

elde var koca bir boşluk
parmaklarımdan geçip akan boşluk
az kaldı ben de akacağım
kendimi bütün sanırdım
parçalara ayrılmışım meğer
en nihayetinde
işte böyle akışkanım
damlayıp süzüleceğim
döşmeden koridora
merdivenlere ve işte sokakta kaldırımdayım
akıyorum caddelere
yoluma çıkma
üzerine sıçırırım
yolum koca bir boşluk

- *Ayten Alpman & (eski eşi İlhan Gencer) & Bora Gencer (anne & baba & oğul)
- *Ayten Alpman & İlham Gencer & Ayşe Gencer & İlhan Gencer (eş & çocuklar)
- *Leman Sam & Şehnaz Sam & Seval Sam (anne & kızları)
- *Şenay Yüzbaşıoğlu & Şerif Yüzbaşıoğlu (eş)
- *Ahmet Say & Fazıl Say (baba & oğul)
- *Zerrin Özer & Tülay Özer (Kardeş)
- *Ali Kocatepe & Aysun Kocatepe (eş)
- *Emel Müftüoğlu & Çağrı Müftüoğlu (anne & kız)
- *Erkin Koray & Korkut Koray (baterist) kardeş
- *Kayahan Acar & Beste Acar (baba & kız)
- *Kayahan Acar & İpek Acar (eş)
- *Yurdaer Doğulu & Ozan Doğulu & Kenan Doğulu (baba & oğullar)
- *Barış Manco & Ahmet Güvenç (bacanak)
- *Bülent Ortaçgil & (gitarist) Ercüment Ortaçgil (kardeş)
- *Fatih Kısaparmak & Şebnem Kısaparmak (eş)
- *Hüseyin İleri /ritm saz/ & Mustafa Sandal (dede & torun)
- *İlham Gencer & Bora Gencer (baba & oğul)
- *Ayşe Gencer & İmer Demirer /trompet/ (eş)
- *Esmeray & Şemi Diriker (bestelerinde Erol Tanır adını kullanmış) eş
- *Meral & Zühal ikilisi (kardeş)
- *Ferdî Tayfur & Aydoğan Tayfur (amca & yeğen)
- *Mustafa Sandal & Emina (Jahoviç) Sandal (eş)
- *Nevcivan Özel & Nevbahar Özel (eş)
- *Öykü Gürman & Berk Gürman (ikiz kardeş)
- *Deniz Türkali & Zeynep Casalini (anne & kız)
- *Dilek Türkan & Derya Türkan (eş)
- *İhsan Özgen & Neva Özgen /kemençe/ & Yelda Özgen /Viyolonsel/ baba & kızları
- *Eser Noyan & Engin Noyan (eş)
- *Piyanist Güher & Süher Pekinel kardeşler (ikiz kardeş)
- *Janet Esim & Jak Esim (eş)
- *Şemsettin Kubat & Kubat (amca & yeğen)
- *Bahadır Akkuzu & Cihangir Akkuzu (kardeş)
- *Eda Özülkü & Metin Özülkü (eş)
- *Haldun Hürel & Feridun Hürel & Onur Hürel (kardeş üç Hürel Topuluğu)

KÖYDE KIŞ MANİLERİ

-Bir gökyüzüne baktım
Bir yeryüzüne baktım
Bir anlam veremedim
Sonra yüzüne baktım...

-Bak bak da anlat hadi
Geçmiş yaşat hadi
Nasıl bir yaşantıydı
Biraz hatırlat hadi...

-Senenin son mevsimi
Grimsi beyaz, resmi.
Aralık Ocak Şubat
Şen aylarının ismi...

Karakış ve Zemheri
Ve Gücük isimleri
Geçmişte kalmış yazık
Ne güzelmiş her biri...

Gücük dururken hele
Şu Şubatın işi ne
Neyse iç içe girmiş
Türkçe ve Süryanice...

Çizilmiş haritası
İki yılın ortası
Çifte bahar yanında
Mevsimlerin atası...

Çetin mevsimdir şu kış
Deme hiçbir kuşa kış
Öyle güzel yağar kar
Kanatlar nakış nakış...

Kar yağar kır ırılır
Ne sim tenler yırılır
Vatandaş yapıştırır
İyi, mikrop kırılır...

Kış bana anlam verse
İçten bir selam verse
Dünya ne kaybederdi
Bana bir makam verse...

O makamda çocuklar
Gözü boncuk boncuklar
İle oyun oynardık
Uçardı baloncuklar...

Kış makamı değerli
Atlarımız eğerli
Menzile varmak için
Her biri beş ciğerli...

Kış yorganı serindir
Uykusu çok derindir
Kışın don yazın terle

Nere senin yerindir...

Hayat elbette coşku
Hatta çok zaman tutku
Durulduğun bir anda
Hesiodos'u oku...

İnsan mı boş bir kabak
Beslenir tabak tabak
Mevsim öğütleri'çin
İşler ve Günler'e bak...

Hesiodos ustamdır
Onda duygu us tamdır
Hayranım kendisine
Tepedeki çıtamdır...

Kolayca konmaz tanı
Her bitki ayrı tını
Geçmem Vergilius'u
Çiftçilik Sanatı'nı...

Ayrıntılar harika
Bir hazine Georgica
Tarih doğa severler
Okumalı mutlaka...

Nelerdir kış işleri
İşletir mi dişleri
Yazın kuruttu isen
Ye kuru yemişleri...

Rüzgâr eser kovuktan
Türlü çeşit oyuktan
Deri yün ve keçeyle
Korunursun soğuktan...

Kestin kestin doldurdun
Mutludur bütün budun
Soba nasıl bir şeydir
Ocaklığa bas odun...

Kuru dalları kes ha
Bazısını da buda
Yaş kesen baş kesermiş
İbadettendir bu da.

Yağmur, dolu ve de kar
Ulaklardır lütüfkâr
Sağ olsun gökannemiz
Yolluyor katar katar...

Her mevsimde sen varsın
Kardan önce yağarsın
Yağmurcum aşkım benim
Dur bir zemin ağarsın...

Ölsek de sönmez otağ
Kopmaz aramızda bağ
Kurban olduğum yağmur
Yerler don tutunca yağ...

Atmosfer mucizesi
Renk renktir gök müzesi

Bayılırim doluya
Say ki şiir dizesi...

Bağa zarar vermese
Gülü yere sermese
Başıma taç ederdim
Ham meyveyi dermese...

Boşlukta dolum benim
Belirsiz yolum benim
Dur beraber gidelim
Gök tanem dolum benim...

Köyde kışlar başkadır
Her şey biraz şakadır
Fikir elli kiloysa
Yürekler yüz okkadır...

Aklını şeytan çelmiş
Bütçeyi hayli delmiş
Bir de bakmış ki eyvah
Hazır ayları gelmiş...

"Hazır ayları" denir
Yaz-güz ürünü yenir
Kışın soğuk günleri
Biraz böyle demlenir...

Tanrıya kulduk baba
Nerdeyse çulduk baba
On lirayı bölüştük
Ne çok yoksulduk baba...

İçimizde ipilti
"Tütün teslimi" vakti
Gelse de ferahlasak
Köydeki tek beklenti...

Bekler şuncu ve buncu
Kış kokar burcu burcu
Ödeniverir birden
Bir yıllık bakkal borcu...

Ödül bir kilo lokum
Denmez ben yemem tokum
Bisküviyle birlikte
Yutulur birkaç sokum...

Anacığım zekiydi
Düşünürün tekiydi
Bağrında Anadolu
Kültürü hakikiydi...

Derdü gamı unuttur
Her sebzeyi kurutur
Kışın çömleğe koyar...
Tüter mis bir tebahhur...

Semizotu kurusu
En sevdiğim doğrusu
İnce dallar güneşte
Bir hâl alır billursu...

Kurulardan en çok o

Benim'çin klasik o
Patlıcan kabaktansa
Semizotu yiyem ko...

Ama kara semizlik
Tarladaki temizlik
Sırasında toplanan
Karşılıksız iyilik...

Taş toprak kum solur mu
Bamya yenmez olur mu
Bakma cahilliğime
Mutfakların lokumu...

Yemezdim annem varken
Koca kafacım darken
Bamyacık affet beni
Ayılamadım erken...

Ölüsü dirisini
Yaşını kurusunu
Yerim şimdi bamyanın
Düşünmem gerisini...

Alnımızın yazısı
Burnumuzun sızısı
Donatır bir sofrayı
Kuru bamya dizisi...

Kuru bamya ve semiz
İçim sizle tertemiz
Yaşıyoruz birlikte
Neşemiz derya deniz...

Salata hoşaf ayran
Güneşli aşı hayran
Kaşıklardık n'apalım
Böyle dönerdi devran...

Anam ana damardı
Her derdimde kanardı
Yırtılmasın bir giysim
Ustalıkla yamardı...

Kalbin ortasıydı o
Kışın hastasıydı o
Babam yan gelir yatar
Evin ustasıydı o...

Hanımlar ve beyler, şok
Kışın çıkan meyve yok
Portakalı elması
Sonbahardan gelen çok...

Ama sebze epey var
Havuç lahanana pancar
Pırasa kereviz turp
Ispanak karnabahar...

Artık her şey her mevsim
Umurda değil iklim
Teknoloji sağ olsun
On iki ay bol verim...

Yine de bir kereviz
Kışın daha bir leziz
Biraz afrodisyaktır
Belki bundan severiz...

Havuç kök sebzesidir
Genelde bir silindir
Kararında yenirse
Pek çok şeye muktedir...

Aman aman tuvana
Kat kat toptur lahanana
Kalk uyan sevdiceğim
Sarma yapayım sana...

Kırmızı pancar candır
Rengiyle heyecandır
Onsuz turşu nedir ki
Rengi soluk yavandır...

Çalgı dedim arp çıktı
Düzlük dedim sarı çıktı
Ah bir salata dedim
Zeytin yağlı turp çıktı...

Gülüyor gibi bakar
Kalbe ve karna bahar
Sanki beyaz bir rüya
Güzelim karnabahar...

Pazarda kasa kasa
Bilek gibi pırasa
Tamam hoş taam amma
Yemiyem tika basa...

Topladım brokoli
Sevk ettim koli koli
Buradan vuracağım
Hak edilmiş bir voli...

Bahçen dolu ıspanak
Bana versen bir çanak
Pişirseydin yağ ile
Hemencik, şapadanak...

Karakış sebzeleri
Lezzet mucizeleri
Biz bize keyf yapalım
Hazırla'n mezeleri...

Derebağ'da yaylakta
Yaz sonunda çardakta
Bulgur kaynatırdık ki
Tadı kalmış damakta...

Kaynamış sıcak buğday
Kendi çapında olay
Bir lezzettir ki sorma
Bulunmaz kolay kolay...

Kış boyu yediğimiz
Ve şükür dediğimiz
Soğanlı bulgur aşısı
Bir nimettir ki aziz...

Annem bir de nişasta
Yapardı hasta masta
Günlerce suda kalan
Buğday sası sıcakta...

Ve acayip kokardı
Biraz içim kalkardı
Ama kış helvasının
Doyulmaz tadı vardı...

Salça satın almazdık
Hiç salçasız kalmazdık
Anneciğim sağ olsun
Köyde mahcup olmazdık...

Kırmızı acı biber
Tarhana için yeter
Nohut yoğurt baharat
Gibi şeyler de ister...

Dost akraba kolların
Tut ki mektup pullanır
Haber için evlere
Nohut-yoğurt yolların...

Gelenekler yaşarken
Konu komşu koşarken
Tarhana ovalanır
Dambaş dolup taşarken...

Dambaş toprak çatıdır
Bir zaruret katıdır
Hayaller yumuşacık
Gerçekler pek katıdır...

Nerde şimdi membalar
Komşular akrabalar
Unutulup gider mi
İçtiğimiz çorbalar...

Köye sazan gelirdi
Babam biraz alırdı
Çok alışkın değildik
Azıcık yerdik kalırdı...

Başka balık da varmış
Hem de dünya kadarmış
Köyden çıkınca gördüm
Uçsuz suda yaşarmış...

Şimdi kışlar lüferli
Denizler pek hünerli
Doğallığın simgesi
Balık pek çok değerli...

Cuma günleri keçi
Ya koyun kesilirdi
Arada bir bize de
Tazecik et gelirdi...

Akşam kahveler dolar
Konuşulmaz mark dolar
Gençler sohbet ederken

Yaşlılar biraz dalar...
Hanımlar komşulukta
Ne yapsınlar boşlukta
"Gezmekçi"ydi adları
Çok gittim çocuklukta...
Nedir film, dizi ne
Nedir fırın, kuzine
Uykum gelir yatardım
Anacımın dizine...
Sırtta dönerdim eve
"In lan yürü, ey deve"
Diyom şimdi kendime
Siliniyor çerçeve...
Lamba yerine çıra
Alırdık yanımıza
Dönerdik evimize
Onun aydınlığında...
Hayır hepsi gerçektir
Hepsini hayat çekti
Şimdi seyrediyorum
Kelebeği çiçekti...
Ver ordan bir martini
Açma daha derini
Anlat Catullus anlat
Roma düşünlerini...
O düşünler sürüyor
Ateş karı kürüyor
Hayatın bir nabızı var
İyi kötü yürüyor...
Köyde kışın düşünler
Mola verir hüznler
Belleklere kazılır
Bu tarihi şen günler...
Üç gün üç gece süren
Ucu göklere eren
Özel bir zamandır ki
Raptetmek gerek yaren...
Davul zurna gırnata
Göbecik ata ata
İki hanım köçekle
Oynanır çıka bata...
Cuma kına gecesi
Aynısı cumartesi
Pazar akşamı biter
Hayatın eğlencesi...
Gökte tek tük yıldızlar
Kınada oynar kızlar
Oyunları kenardan
Delikanlılar izler...
Bir iniştir bir yokuş

Ömür kanatlı bir kuş
Ata son binen gelin
Güzel Ablacım olmuş...
Şimdi yer gök araba
Her taraf tam bir tumba
Eşeğe ata yer yok
Varsa yoksa lambada...
Yoktur belki misali
Bahar olma hayali
Kurbağalarla gelir
Kış çıkışı sinyali...
Önce birkaç ot patlar
Daldan serçeler atlar
Kabına sığmaz olur
Damlarda doru atlar...
İki eşek bir de at
Vermez çevreye rahat
Bunları geçindirmek
Düpedüz bir zanaat...
Eşe'n birini sattık
Bir süre rahat yattık
Sonra bir bir gittiler
Tüm haneyi kapattık...
Esner zamanla yaylar
Koşar sıpalar taylar
Sabredersen görürsün
Bir bir geçer zor aylar...
Saati boşa kurdum
Kış güneşinde durdum
Bir iki ot bitmişti
Şöyle bir "heyyy" savurdum...
Kurttutanın kışını
Kışın cümle kuşunu
Unutursam ölürüm
Kurbağa ötüşünü...
Dağ böğründe gülistan
Yakılmış bin bir destan
Hep bu güzellikle kal
Çok yaşa sen Kurttutan...
Vefalı yurdum benim
Özgür dağ kurdum benim
Nerelerde eğleşsem
Değişmez derdim benim...
Hüzünlü-şen dünlerim
Sizi bazen ünlerim
Gökte bekleyin beni
Köydeki kış günlerim...
Kurttutan dağlarında
Şu dere bağlarında
Çok tütün diktim kırdım
Çocukluk çağlarında...

Büyüdüm ayrı düştüm
Gurbet çölünde piştim
Doldukça doldum amma
Beri yandan bomboşum...

Çölde su dolu kırbam
Zifir gecede lambam
Yalnız kodunuz beni
Hey gidi anam babam...

Olmaz sağdıçım olmaz
Dünya kimseye kalmaz
Yaşandılar bittiler
O kışlar anlatılmaz...

Kül bağlamış közlerim
Feri kaçmış gözlerim
Bu kadarı tamamdır
Sona erdi sözlerim...

Ne yapasan yoktur fayda
Az bir şey geçer kayda
Elveda Darius'un
Hayal dünya elveda...

Nohut-yoğurt: Tabağın bir yanına, haşlanıp ezilerek, üzerine bir iki kaşık kaynamış kırmızıbiber suyu dökülmüş ve yanına pişmiş soğan konmuş nohut; diğer yanına yoğurt konup bir tür okuntu gibi götürülüp tarhana ovalanacağı haberi verilirdi akraba ve konu komşuya. Bu nohudun yoğurtla bütünleşen özel bir lezzeti vardı diye hatırlıyorum...

Dambaş: Dam adı verilen taş binaların düz toprak çatısı. Her evde üstü düz, toprak sıvalı, genelde hayvan barınağı olarak kullanılan bir binacık bulunurdu ki orada tarhana ovalanırdı, bir şeyler serilip kurutulurdu.

Gezmekçi: Kurttutan'da akşam yemeği sırasında yenen akşam yemeğinden sonra yetişkin erkekler hemen kahveye çıkarken, hanımlar da çocuklarıyla birlikte konu komşuya akrabalara ziyarete gider ve birkaç saat oturduktan sonra yatsı ezanından biraz sonra geriye dönerler. Bu ziyareti yapanlara "gezmekçi" denir. Ör.: "Eve gezmekçi geldi. Gezmekçiler gelecektir..."

Hüseyin ALEMDAR

KUYU

Kuyuna bak, kaderine yaslan
ve artık helalleş kendinle--
insan bir kuyudur, bakım ister
güvenme kimsenin ipine*
 demiş ya şair
rüyalarını ve düşlerini göğe sal
sen kuyunda kal Hüseyin
ke/n/din/de

Bak, şiire rağmen Metin Erksan bile
hayatta değil
sanki tüm kadınların
Nil Göncü olmuş da boğulmuş
kuyunda
ipsiz ve susuz üstelik
artık ne kendine
ne kuyuna taş atma!

Ve cehennemin kısık sesi şimdi Dante
cennetin daimi metafizik ıstırapı Dağlarca
Çocuk ve Allah'a rağmen--
ah yalan bu dünya
ne yapsak sonsuz yırtığın söküğü
güzel ayrılık

Yazdıkça ve yaşadıkça
anlarınız, ki anla sen de Hüseyin
ne yapsak ölümün malıyız aşkın değil
çok kısa görünen hayat
kısaların çok uzun hüznü ölüm!

*) İlyas Tunç

Nihan İŞİKER

SÜKÛT

yollara inandım ben
kavuşturduğundan çok ayırdığına
dağların suçu yok
bakma yağın karın kusuruna

Levent KARATAŞ

BEN PARİS'TEN İNCİNMEDİM

"Baudelaire Paris'ten sıkılırmış"
NOHUT ODA BAKLA SOFA EVLERDE DOĞMUŞ
PROLETER ŞAİRLERİN
düpedüz atardamarını kestikleri Ortadoğu bataklığında BU
SİKINTI KOMİK!
Paris'e 'derinden bağlıyım' FANTAZİSİ DE KOMİK
OKUR!
Eşsiz bulutların yol alışıni işaretleyen hiçbir yabancıyla
ŞİMDİ konuşamazsın Seine Nehri kıyısında...

İstanbul, 4 Nisan 2018

Muharrem SÖNMEZ

SIRADAN BİRİ OLDUNUZ MU HİÇ

ütü masasını açarken düşün beni
kaldırırken çarşafı yastığı yüklüğe
düzlerken yatağın kırışan yerlerini
sanırsınız bir ördek sürüsü kanatlanacak
çekerken perdeleri itinayla
size verecek sırrım olsaydı inanın
bu dünya için yeterince *sıradışı* olurdu

yaya geçitlerinden geçerken görün beni
çimenlerin üzerinden süzülürken gölgemin ardında
bulutlara bakarken ne kadar şaire benzetildiğimi komik
kitapçılarda neden hep yoksul göründüğümü
aşk ile ilgili cümle kurmaya kalkıştığımda
katıksız bir inatla yalnızlığa benzediğimi
eğer tersi olsaydı inanmazdınız buna

çay bahçelerinde boşluğa seslenirken duyun beni
sesimin dünyayı *terkedişidir* bu...

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 40 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR37000670100000072092839
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Zühtü Engüdar (Alipaşa Mah. Konuralp Cad. Karmur Apt. No: 22 D: 3 Osmangazi- BURSA)	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı - BURSA
Yazışma ve posta kargo adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.

XXXX Biraz okuyup uyumalı xxx